

Der er i Kommissionens Forslags § 17 optaget en Bestemmelse om, at det skulde være overladt Ministeriet, hvor der paa Kysterne maatte findes Anledning dertil, at undergive Fiskeriet en særlig Ordning ved Bedtægter. Regjeringen har ikke troet, at der var nogen Grund til at optage en saadan Bestemmelse. Ligesom dette vilde være en Begrænsning af alle danske Underfaatters Ret til at udøve Fiskeri, saaledes har man heller ikke troet, at denne Forskrift i og for sig var nødvendig. Det skulde nærmest være Hensynet til at kunne bevare Fiskeynglen paa Strækninger, der vare særlig egnede til Udflakningen og Bevarelsen, som skulde gjøre en saadan Bestemmelse hensigtsmæssig; men paa de aabne Kyster findes der ikke mange Steder, der i den Henseende have Betydning; det er i Fjordene, at de findes. Det vilde desuden let kunne blive Tilfældet, at en saadan Ordning kunde lede til ufriwillige Overtrædelser af Fiskerilovgivning, idet det maatte være vanskeligt for de Fiskeridrivende overalt at vide, hvilke Strækninger vare fribede ved en saadan særlig Bedtægt. Derfor har Ministeriet ikke anset det for hensigtsmæssigt, nyttigt eller nødvendigt at optage en saadan Bestemmelse.

Det næste Kapitel, Kapitel 3, angaar Limfjordsfiskeriet. Der var i Kommissionens Forslag optaget den Bestemmelse, at Fiskeriet i Limfjorden skulde tilfalde de omboende Beboere i en Afstand af 2 Mil fra Kysten. Denne Bestemmelse staar i Forbindelse med en lignende i det næste Kapitel, hvor der er Tale om Fjordfiskeriet i Almindelighed, og hvor Kommissionen har anset det for rigtig at fastsætte, at Fjordfiskeriet udelukkende tilfalder de tilgrændsende Kommuner's Beboere. Regjeringen har ikke kunnet gaa ind paa denne Opfattelse. Det er det samme Raisonnement, der ligger til Grund for denne Bestemmelse angaaende Limfjordsfiskeriet og for Bestemmelsen i det næste Kapitel 4, og jeg skal derfor tillade mig nærmere at gaa ind paa dette, naar jeg kommer til det næste Kapitel, hvor egentlig Sagen har sin væsentligste Betydning. Med Hensyn til Bevarelsen af de saakaldte laasede Bunde har der været nogen Tvivl om Hensigtsmæssigheden af denne Foranstaltning. Den blev først indført ved Fredn. af 15de Decbr. 1750; den er senere undergaaet væsentlige Forandringer og Modifikationer, navnlig ved Lovene af 1857, 1861 og 1867; den blev inddrænket og begrænset ved de to førstnævnte Love og blev endelig hævet ved den sidste, idet man den Gang ansaa denne Foranstaltning for at være ufornudden. Der har i Kommissionen været Tvivl om, hvorvidt den kunde opretholdes eller ikke. Et Medlem, Dr. Lütken, har nemlig været af den Formening, at det var ufornuddent at opretholde den, men alle de øvrige Medlemmer have med stor Bestemthed paastaet, at det var en Bestemmelse, der ikke turde udskydes, at den var nødvendig for Bevarelsen af Fiskeynglen i sin

Selhed, og hvad der har haft særdeles Indflydelse paa Ministeriets Bestemmelse i saa Henseende, er, at Kontroløren ved Limfjordsfiskeriet, som var Medlem af Kommissionen, og som i 1867 ved sine bestemte Erklæringer i en tidligere Kommission havde foranlediget, at de laasede Bunde dengang bleve opgivne, nu har afgivet en Erklæring i sit modsat Retning, idet han nemlig har yttrt, at de Erfaringer, han i Mellemtiden har haft Leilighed til at gjøre, ere af den Betskaffende, at han meget bestemt maa insistere paa, at laasede Bunde atter blive indførte og opretholdte i nærværende Forslag. Det er lige overfor disse bestemte Forslag af saa godt som alle Kommissionens Medlemmer og tillige af Hensyn til den Erklæring, der er kommen fra Kontroløren ved Limfjordsfiskeriet, at Ministeriet har anset det for rigtig atter at optage denne Bestemmelse, med Hensyn til hvilken Regjeringen igrigt har haft nogen Tvivl. — I Regjeringens Forslag vil findes to Paragrafer, nemlig §§ 37 og 38, der ikke have noget Tilsvarende i Kommissionens Forslag. Dette har sin Grund deri, at disse Paragrafer indeholde Bestemmelser med Hensyn til Kontroløren, som ere blevene gjorte nødvendige ved, at Kommissionens Kapitel 5 er ubeladt.

Endelig angaar Fiskeriet i de øvrige Fjorde, da vil det findes, at der i Kommissionens § 45 var optaget den Regel, som jeg for kort siden antydede, at Retten til Fiskeriet i disse Fjorde udelukkende skulde tilfalde de omgrændsende Beboere. Man har derfor anført, at man fandt det billig, at denne Ret gaves dem, at de havde et vist Krav derpaa, og at det vilde være nødvendigt for Bevarelsen af Fiskeriet paa disse Steder, at der ikke gaves en almindelig Udgang for alle Landets Underfaatter til at udøve Fiskeriet der. Regjeringen har ikke kunnet tiltræde disse Betragtninger, og har tværtimod troet, at det var forsvareligt og rigtig paa disse Steder at opretholde den almindelige Regel, hvorefter Udøvelsen af Fiskeriet tilkommer Alle. Jeg kan ikke erkende, at nævnte Befolkning skulde have noget særligt Krav paa udelukkende at udøve Fiskeri i Fjordene. Dette er ikke i Overensstemmelse med den tidligere Lovgivning, og det vilde ogsaa i den Henseende kunne fremkalde Ulemper, at det vilde være meget vanskeligt at bestemme, hvem Retten egentlig tilkom, om det skulde være de Bosiddende, hvis Grunde stødte til Bandet, eller det skulde være de tilgrændsende Sogne, eller hvor langt man skulde gaa op i Landet. Regjeringen har heller ikke troet, det vilde være nødvendigt at træffe denne Foranstaltning af Hensyn til Bevarelsen af Fiske. Den Sikkerhed, man maa stæffe sig i saa Henseende, maa ligge i de almindelige Forholdsregler, der ere tagne, og man kan ikke tro, at Fiskeriet paa Fjordene vilde blive udøvet med større Hensyn til Bevarelsen af Fiske, naar Kommissionens Forslag gennemførtes, end naar det blev udøvet af Andre, al den Stund det dog maa